

LIBRIS

We know
books

Ioana Popoviciu

*Elena,
printesa
celor' trei
anotimpuri*

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

LBRIS

We know
books

CUPRINS

TOAMNA · 5

IARNA · 29

PRIMĂVARA · 47

TOAMNA

Mut de spaimă și de dor
Plânge codrul încetșor,
Vântul îi smulge frunzele
Furându-i speranțele
Și îl lasă gol și trist
Și pe mine fără vis.
Of, tu vântule
Ce tot bați covoarele
Și le așterni pe rând în cale
De toți călcat în picioare.
Codrurile cu frunza ta
Vino acum în calea mea,
C-am lăsat castelul
Și pe toți ai lui
Ca să-ți simt parfum pregnant
Și să-ți stau la căpătâi.
Și am fugit așa deodată
Cam goluță îmbrăcată,
Doar cu o rază de speranță

Goală-n inimă și-n gând
Să-ți aud durerea cum ți-o cânti.
Și mergea prințesa ea
De mână cu o stea
Îmbrăcată-n vis și rouă
Pe covorul ud căci plouă.
Și uite așa fu ea scăldată
În parfum de toamnă fermecată
Și mergând ea, tot mergând
Pe cărare suspinând
Cu rochița ei maro
Îmbibată-n ploaie și-n noroi,
Neavând de gând să dea înapoi
Se întâlnește cu trei surori,
Într-o vale cu o frumoasă apă curgătoare
Întâlnește cele trei tinere domnițe
Una era cu flori în codițe,
Cu o rochie din mici coronițe,
Alta cu un coș mare de frunze,
Rochia îi era făcută din ceață
Cusută cu fir de mătase,
Iar cea de-a treia

Avea un buchet de flori argintiu
Și steluțe de gheață
În păru-i lung și auriu.
Elena le privea înmărmurită,
Mută nici nu știa ce să mai zică,
Și oare ce ar fi putut să spună
Când privirea îi era pierdută
În atâta frumusețe,
Simțea cum sufletul
Îi tresare și îi zâmbește.
Și se trezi atunci când toamna
Îi șopti că vrea s-o ia cu ea trei luni,
Să meargă și să stea
Într-o casă nouă cu fereastră către cer.
Și chiar dacă o să plouă,
Stelele se pot vedea și-n nori,
Toamna îi șopti duios
În timp ce tot mergeau pe jos.
Și au ajuns ele acasă,
Într-o casă întunecoasă
Dar bogată în avuție
În miros și în simțire.

Imediat ce ușa casei s-a deschis,
Tremurând, sufletul Elenei
De melancolie fu cuprins,
Toamna avea covoare frumoase
Maro dar și roșcate,
Pe pat macate gri,
Perdele cusute din fir de ceață

Iar pe masă bogăție aleasă.
Plânge cerul plin de nori
Că se duc ai săi cocori
Și se duc și rândunele
Ce-o să facem fără ele?
Iar pământul e îmbrăcat
Într-o rochie de noroi
În timp ce ceața deasă
Cusută și ea tot cu firul de mătase
Uite că nu ne mai lasă.

Stai, Elenă, și nu te pripi
O să ai și bucurii,
Să nu crezi că toamna a fost aleasă
Doar să stai închisă în casă
Și să privești de la fereastră

Ceața grosă de mătase.
Haide scoală, vino afară
Ca să vezi cu ochii tăi
Că sunt și zile fără de noroi.
Uite câte panere am de adunat
Și coșuri de curățat,
Câte frunze am de presărat
Și câți copaci mă tot așteaptă
Să le vin în ajutor
Crengile să le golesc
Fără ca să le dobor.
Să umplu mii de panere
Cu mii de bucurii
Pentru bunici, părinți, dar și copii
Cu multe mere, prune, pere
Dar și gutui, nuci, zacuscă, murături
Puse în beciuri și cămări
Îmbrăcându-le în sărbători.
Și în câte coșuri am de presărat
Iubire, speranțe, vise...
Pentru cei ce le credeau azi interzise,
Iar magaziile le tot îmbrac

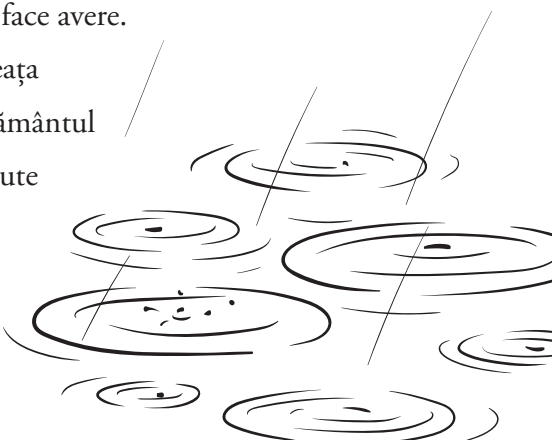
LBRIS

We know
books

Cu lemne uscate, dar și grâu,
Porumb, tărațe pentru animăluțe.
Toate eu le pregătesc
În timp ce ei îmi mulțumesc.
Nu gândi că eu sunt cea care
Îmbracă pământul doar în noroi
Ce-l spală apoi cu multe ploii,
Ai să vezi și ai să înțelegi
Că toamna are și multe frumoase povești,
Eu fiind cea mai bogată surată,
Vino și îți voi prezenta pe rând în cale
Nemilosul, bătrân vânt
Să-i auzi a sa voce murmurând
Și câteodată și certând
Vechiul și frumosul pământ.
El având și ajutoare
Vântul uscat ce obraji a îmbrăcat,
Plesnindu-i cu putere
Pe cei ce încercau a face avere.
Îți voi prezenta și ceața
Cea care îmbracă pământul
În lungi perdele căzute

Tot din cer și ele
De te face să nu vezi
Nici măcar pe unde mergi.
Câteodată e nemiloasă,
Alteori este mai puțin deasă.
Iar melodioasa, splendida ploaie
Tot ce-ți pot spune de ea
Este că în perioada mea,
Spală noroiul, face curat
Pe ulițe, dar și in inimi
Ce au uitat a iubi cu adevărat.
Vino, Eleno, ieși afară
Să-ți arăt cum liniștea se strecoară
În case și în suflete seară de seară.
Tu doar să ai puțină răbdare
Și ai să vezi câte frumoase povești
Dar și melancolie presar,
În vise, lumea ca să știe de iubire,
Dor și să creadă în nemurire
Căci noi cele trei surori
Plus încă una
Naturii îi purtăm cununa.

Una cu miros de flori
 Alta cu stele de gheață,
 Eu cu roade bogate
 Iar cea de-a patra
 Mai târziu o vei cunoaște.
 Și a ieșit din casă ea
 În natura ce o tot privea
 Și a mers pe o cărare
 Printre brazii verzi
 De o splendoare rară.
 Ajunsă într-o vale
 Doamne, ce splendoare
 Întâlni bătrânul nuc
 Ce-o privea ca un năuc!
 El se așeză-n genuchi în fața ei
 Iar nucile îi atârnav
 Ca ofrande aduse din cer
 Of, Elena cea frumoasă
 De când n-ai trecut pe acasă
 M-am topit de dorul tău
 Până și cerul mi-a devenit greu.
 Și ea emoționată îl privea,

Simțea că-l cunoștea de mică
Când venea cu a sa bunică
Cu putere îl îmbrățișă
Pe obraz îl sărută
Iar nucul se învioră
Și cu o mână adună
Ale sale fice frumoase,
Nucile gustoase!
Elena le primi cu bucurie,
Le puse-n buzunar
Într-o hârtie la păstrat,
Ce frumos, bătrânul nuc
Ce o privea ca un năuc
De ea nu a uitat.
Macate roșcate
În drumu-i erau toate
Iar ea pășea încet cu teamă
Simțind parfum pregnant de toamnă
Pe potecile îmbrăcate
De frunze colorate
De iubire și de dor
Ce se strecorau ușor

În sublim, etern decor
Prins în vrajba norilor.
Și fața îi era plouată
Și rochița îmbibată
Of ce dor, dorul de casă
Ce-i pătrunde până-n oase
Până-n vene și în sânge
Glia strămoșească-i plânge.
Îi plânge tare peste ochi
Peste suflet, peste trup
Peste inima cu glasu-i mut.
Visul său cărat în spate
De un cal alb, frumos era
Cu coama lungă și curată
În codițe o avea legată toată.
Veni o zi și calul alb
Se prăbuși cu capul pe o piatră
Lângă odaia ce odinioară
Un bunic îl aștepta de seară
Coama să i-o împletescă
Foamea, setea să i le potolească.
Se trezi de dimineață

Și pe treptele din față
Văzu calul cu copitele de aur,
Cu capul pe o pernă de ciment
Suplicând să aibă timp mai mult,
Săracul cu putere încerca să țipe
Dar sufletul îi era mut.
Și plângea bunicul că-i era milă
Avea o inimă umilă
Și-l mângâia în timp ce lamenta
Pe cel ce în grădina lui pășea
Și nevinovatul cal îl tot lovea
Fără de motiv și fără de frică
Rană mare îi făcu din pică,
Și calul tot stătea pe pernă
Suspina, sărmanul și tot suferea
Pe bunic în ochi îl tot privea
Pesemne că-i mulțumea
În timp ce se ducea.
Ploaie de lacrimi curgea
Elena cu durere își amintea
De un cal alb ce încet se transforma,
Aripi mari îi tot creșteau

